

Kivi, en tiedä mitään sen kauniimpaa. Olen keräillyt kauniita ja harvinaisia kiviä jo monta vuotta mutta nyt löysin kauneimman kiven jonka olin ikinä nähnyt. Sen pinta on turkoosin sininen ja se kiiltää lumoavasti auringossa. Hieron sen viileää pintaa joka ei ole peukalon päätä suurempi. Se kivi on pysynyt mukanani siitä lähtien. Se vietiin koruliikkeeseen ja koruseppä liitti siihen hopea ketjun joka riippuu kaulassani joka kerta. Uskon siinä olevan jonkinlaista taikaa ja aina kun olen tukalassa tilanteessa tai minua jännittää sivelen sen kiiltävää ja viileää pintaa ja se rauhoittaa minua. Olen koulussa yksin. Minulla on kyllä kavereita mutta ei yhtään ystävää. Paras kaverini vaihtoi koulua ja muutti kauas enkä ole nähnyt häntä pitkään aikaa. Koulussa kaverit sanovat etten saa olla yksin vaan tulla heidän kanssaan. Mutta kun sinne menen porukkaan mukaan olen kuin ilmaa. Kun yritän sanoa jotakin minua ei kuunnella. Ainoa lohtuni on kirjat ne päästävät minut maailmoihin joista unelmoin ja uneksin. Yhtenä iltana istuin sängylläni pimeässä ja mietin asioita. Kyyneleet valuivat poskiani pitkin, ja annoin niiden virrata. Itkin katkerasti elämäni ja kaikkea mikä saa oloni kurjaksi. Sivelin kiven pintaa ja esitin äänettömän toivomuksen. Että saisin lähteä tästä maailmasta nopeasti. Seuraavana aamuna en herännyt kotona vaan pellolla joka oli täynnä kukkasia. Vieressäni seisoj tyttö jonka hiukset olivat täynnä kukkasia. Tiesin että toieeni oli käynyt toteen. Kivi oli yhä mukanani ja elin onnellista ja iloista elämää enkä kaivannut ollenkaan kotiin. Ja en olisi sinne takaisin päässytäkään.